

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/2/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616205026
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1616205026.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: J. X., B.. XX.XX.XXXX X. P. T. XXX, zastúpeného: HHB advokátska kancelária s.r.o., IČO: 52274896 so sídlom Andreja Kmeťa 576/13, Martin proti žalovanému: SCHNELLECKE SLOVAKIA s.r.o., IČO: 35768908 so sídlom Westpoint Logistics Park, Hala DC6b 1137, Lozorno, zastúpenému: Hriadel & Heger, Advokátska kancelária s.r.o., IČO: 51643359, so sídlom Odborárska 21, Bratislava, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Sociálna poisťovňa, Ul. 29. augusta 8-10, Bratislava, zastúpenému: JUDr. Dagmar Kubovičová, advokátka, so sídlom Nám. Biely Kríž 3, Bratislava, o určení, že ide o pracovný úraz, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 02.novembra 2021, č.k. 5Cpr/2/2016-238,

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že určuje, že žalobca utrpel u žalovaného dňa 23.02.2016 pracovný úraz, za ktorý v celom rozsahu zodpovedá žalovaný.

Žalobca má proti žalovanému a intervenientovi nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal aby súd určil, že úraz, ktorý utrpel dňa 23.02.2016 v areáli pracoviska žalovaného je pracovný úraz, žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo zistenia, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 01.03.2010 pracovnú zmluvu, na základe ktorej vykonával činnosť skladového zamestnanca. Miestom výkonu práce boli dohodnuté všetky strediská žalovaného nachádzajúce sa na území SR v obciach I., X., O.. Dňa 23.02.2016 žalobca nastúpil do zamestnania. V čase o cca 17.45 hod. v šatniach žalovaného určených na prezlečenie zamestnancov do pracovných úborov došlo k fyzickému útoku na žalobcu zo strany iného zamestnanca. V dôsledku tohto útoku na žalobcu mu bolo spôsobené ťažké ublíženie na zdraví s dobou liečenia od 24.02.2016 do 09.04.2016, teda v rozsahu 46 dní. Znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odbor chirurgia T.. Š. B. vypracoval lekársky posudok o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 02.06.2016. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 195 ods. 1, ods.2, § 220 ods. 1, ods. 2, Zák. práce, podľa § 8 ods. 1 písm. a), ods. 4, ods. 5 písm. a), zák. č. 461/2003 Z.z. a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Poukázal na to, že podľa výpovede žalobcu v trestnom konaní, v ktorom bol vypočutý ako svedok - poškodený, potom ako "prišiel k svojej skrinke, položil si tašku a k nemu pristúpil L. O.Š. a päťou pravej ruky ho udrel do tváre". Zhodne aj svedok G. U. v trestnom konaní uviedol, že keď žalobca prišiel do šatne položil si tašku na lavičku a vtedy ho L. O.Š. napadol, udrel ho päťou pravej ruky do tváre. Z týchto výpovedí dovodil, že žalobca síce bol v šatni žalovaného, avšak iba prišiel do tohto priestoru. Nezačal sa ešte prezliekať. Úkony potrebné pred výkonom práce sú iste aj úkony spojené s prezlečením zamestnanca s kontrolou pracovných prostriedkov. Takúto činnosť však žalobca ešte nevykonával, iba

sa dostavil na pracovisko. Nevykonával teda úkon v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh. Z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nesporne v prípade žalobcu došlo u neho k úrazu, avšak v čase, keď zamestnanec neplnil pracovnú úlohu ani nevykonával činnosť, ktorá je v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, a preto teda nejde o pracovný úraz. Je jednoznačne preukázané, že úraz a škodu žalobcovi spôsobil L. O.. Žalobu bolo tak potrebné zamietnuť pre nesplnenie podmienok pre vznik zodpovednosti zamestnávateľa. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal, aby jeho žalobe bolo vyhovené z dôvodov porušenia jeho práva a na spravodlivý súdny proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že mu nebola doručovaná duplikát žalovaného a táto nikdy nebola prečítaná v rámci pojednávania. Namietal, že čas na oboznámenie s trestným spisom bol absolútne neprimeraný a nedostatočný. Vytýkal súdu prvej inštancii, že nebolo rozhodnuté o jeho návrhu na čiastočné zastavenie konania voči žalovanému 2/. Mal za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vôbec neuviedol jeho podstatné argumenty. Zdôraznil, že úkonmi potrebnými pred výkonom práce, ktoré sa považujú za úkony v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, sú úkony spojené s prezlečením zamestnanca, nielen samotný akt prezliekania sa. V čase, kedy bol spôsobený úraz už rozhodne vykonával úkony spojené s prezlečením, ak nie aj samotné prezliekanie sa, keďže už vošiel do šatne určenej žalovaným ako zamestnávateľom na prezliekanie pred začiatkom smeny, zložil a odložil si tašku a pristúpil k svojej skrinke. Je nepochybné, že v momente, kedy utrpel úraz, plnil pokyny žalovaného ako svojho zamestnávateľa prezliecť sa pred nástupom na zmenu do pracovného odevu a sledoval jediný tento zámer, keď sa riadne dostavil do šatne, odložil si tašku a pristúpil ku svojej šatňovej skrinke. Pokiaľ žalovaný a intervenient namietali, že mal porušiť predpisy týkajúce sa BOZP, tieto skutočnosti v konaní nepreukázali. V čase, keď utrpel úraz vykonával činnosť v prospech žalovaného ako svojho zamestnávateľa. Dňa 23.2.2016 sa dostavil do šatne určenej žalovaným ako svojim zamestnávateľom na prezliečenie sa do pracovného odevu, ktoré bolo nevyhnutné z hľadiska povahy jeho pracovnej činnosti a vyžadované na základe pokynu žalovaného, v štandardnom čase akceptovanom žalovaným ako čas príchodu na zmenu začínajúcu sa o 18.00 hod. V daný deň sa riadne dostavil na svoju nariadenú zmenu. V momente útoku nepochybné vykonával úkony súvisiace s prezliekaním, keď vošiel do šatne, zložil a odložil si tašku a prišiel k svojej skrinke. Vykonával úkony so zámerom pre prezliečenie sa a uposlúchnutia pokynu žalovaného byť pred nástupom na zmenu riadne prezlečený do pracovného odevu. Do šatne prišiel spolu so svedkom jedine za týmto účelom. Považoval za preukázané, že išlo o jednostranný útok, nedal nijaký reálny objektívny podnet na útok. V danom prípade išlo o činnosti, ktoré boli nevyhnutne vyžadované povahou práce a pokynmi žalovaného ako zamestnávateľa, súviseli s prezliekaním sa do pracovného odevu, boli vykonávané v priestoroch, kde sa už bol povinný riadiť pokynmi žalovaného a boli objektívne vykonávané v prospech žalovaného ako zamestnávateľa. Vytýkal súdu prvej inštancie, že túto skutočnosť vyhodnotil príliš formalisticky a v rozpore s požiadavkou materiálnej ochrany práv zo strany súdnej moci. Výslovne napadol aj výrok o priznaní náhrady trov konania intervenientovi na strane žalovaného, rozsudok v tejto časti považoval za arbitrárny s poukazom na to, že Civilný sporový poriadok nepriznáva náhradu trov konania subjektu, ktorý je v postavení intervenienta.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na to, že rozsudok považuje za správny, zotrval na tom, že žalobca ako zamestnanec neplnil pracovnú úlohu ani nevykonával činnosť, ktorá je v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh a preto nejde o pracovný úraz. Nebola v žiadnom prípade preukázaná vecná súvislosť medzi poškodením zdravia žalobcu a plnením jeho pracovných úloh, resp. úkonov v súvislosti s ich plnením. Jednalo sa výhradne o súkromnú záležitosť medzi dvoma súkromnými osobami, ktoré sa ho v žiadnom prípade akýmkoľvek spôsobom nedotýka tak miestne, časovo ako aj vecne, a to ani len okrajovo alebo v náznakoch. Vzhľadom na absenciu miestnej, časovej a vecnej súvislosti s poškodením zdravia žalobcu sa nemôže jednať o pracovný úraz žalobcu a jeho zodpovednosť za takýto úraz. Žalobca neuniesol bremeno tvrdenia, nakoľko netvrdil ani neuviedol žiadne skutkové okolnosti rozhodujúce pre posúdenie vzniku nároku na určenie, že ide o pracovný úraz a určenie rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú úrazom. Navrhol preto rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. Intervenient na strane žalovaného vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobcovi neboli odňaté jeho procesné práva a už vôbec nie v takom rozsahu, že by došlo k porušeniu jeho práva na

spravodlivý súdny proces. Mal za to, že úraz, ktorý žalobca utrpel, nemožno považovať za pracovný úraz. K poškodeniu zdravia žalobcu došlo v čase, ktorý nespadá do časového úseku určeného žalovaným ako čas na prezliekanie zamestnancov, teda čas určený na vykonávanie úkonov spojených s pracovným plnením úloh. V čase poškodenia zdravia žalobca neplnil žiadnu pracovnú úlohu a ani nevykonával úkony v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh. Žalobca utrpel úraz výslovne a jedine z dôvodu súkromných záležitostí, jednalo sa o konflikt zamestnancov z dôvodu ich vzťahu k tej istej žene. V konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca dal pre pána L. O. podnet k vzájomnému konfliktu, že dôvodom konfliktu bol vzťah k tej istej žene, a nie je pravdou, že by pán L. O. napadol fyzicky žalobcu bezdôvodne. Nesúhlasil ani s odvolacími námietkami žalobcu v časti priznania mu náhrady trov konania. Navrhol preto rozsudok v celom rozsahu potvrdiť.

5. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 28. júna 2022 č.k. 8CoPr/4/2022-314 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že určil, že žalobca utrpel u žalovaného dňa 23.02.2016 pracovný úraz, za ktorý zodpovedá žalovaný a žalobcovi priznal proti žalovanému a intervenientovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 1Cdo/203/2022 zo dňa 29.11.2023 rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28.06.2022 č.k. 8CoPr/4/2022-314 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že forma zmenového rozhodnutia odvolacieho súdu zodpovedá forme rozhodnutia prvoinštančného súdu. To znamená, že ak odvolací súd mení výrok rozsudku, rozhoduje rozsudkom; ak mení uznesenie, rozhoduje uznesením (pozri komentár k § 392). Osobitosťou zmeňujúceho rozhodnutia je to, že nahrádza pôvodné rozhodnutie súdu prvej inštancie. Preto je dôležité venovať pozornosť presnej formulácii jeho výroku, vrátane určenia patričnej lehoty, možnosti rozhodnutia o návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku a podobne. Pokiaľ došlo k zmene rozsudku súdu prvej inštancie (podľa § 388 CSP) a bolo konštatované vo výrokovej časti rozsudku, že žalobca u žalovaného dňa 23. februára 2016 utrpel pracovný úraz, za ktorý zodpovedá žalovaný, bolo potrebné sa na druhej strane tiež zaoberať aj námietkami žalovaného, čo do rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz spolu s poukazom na § 196 Zákonníka práce, keďže v danom prípade ako už bolo vyššie konštatované došlo k zmenovému rozhodnutiu odvolacieho súdu a bolo nepochybné, že žalovaný v tomto smere poukazyval v rámci konania aj na ustanovenie § 196 Zákonníka práce (pozri č. I. 133, 134 súdneho spisu). Je zrejmé z obsahu odôvodnenia rozhodnutia, že odvolací súd sa s touto podstatnou námietkou žalovaného (podstatným skutkovým a právnym tvrdením a právnou argumentáciou, čo do rozsahu zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú úrazom žiadnym spôsobom nevysporiadal (keď napokon rozhodol, že za uvedený pracovný úraz zodpovedá žalovaný). V odôvodnení jeho rozhodnutia úplne absentuje vysporiadanie sa s touto skutkovou a právnou argumentáciou žalovaného (bez ohľadu na bod 13. odôvodnenia, v ktorom je uvedené, že žalovaný porušenie predpisov týkajúcich sa BOZP nepreukázal, že tieto tvrdenia zostali len v rovine tvrdení) v úplnosti najmä, čo do posúdenia čiastočného zbavenia sa zodpovednosti žalovaného s poukazom na ust. § 196 ods. 2 písm. c) Zákonníka práce v korelácii s jeho tvrdením o ľahkomyselnom konaní žalobcu, ktoré mu spôsobilo poškodenie zdravia. V tomto smere je možné prisvedčiť žalovanému, že zmenové rozhodnutie odvolacieho súdu je v tomto smere nedostatočne odôvodnené a došlo teda k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. V náväznosti na uvedenú vadu zmätočnosti, ktorú považoval dovolací súd za podstatnú, je potrebné poukázať na to, že skutočne je potrebné sa týmto argumentom venovať (pozri predchádzajúci bod 33.), nakoľko pri preukázaní zbavení sa zodpovednosti žalovaného aj čiastočne, uvedené sa nevyhnutne premietne do výrokovej časti samotného rozsudku. Takže hlavne z uvedeného hľadiska je nutné pristupovať k uvedeným tvrdeniam o zbavení sa zodpovednosti zamestnávateľa aj čiastočne komplexne. Pokiaľ by nakoniec nebolo preukázané ani čiastočné zbavenie sa zodpovednosti žalovaného za pracovný úraz žalobcu v zmysle § 196 ods. 2 Zákonníka práce, uvedené by malo vyplývať aj z výrokovej časti zmenového rozsudku, napr. v podobe doplnenia výroku, že žalovaný za pracovný úraz žalobcu zodpovedá v plnom rozsahu. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušené rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 7Cdo/212/2014 a 8Cdo/130/2015). Na základe uvedených skutočností dovolací súd dovolaniu žalovaného vyhovel, rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 449 ods. 1, § 450 CSP) s tým, že právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je preň záväzný (§ 455 CSP). 37.

7. Odvolací súd, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle § 455 C.s.p., opätovne preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

8. V predmetnej veci sa žalobca domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd určil, že úraz, ktorý žalobca utrpel dňa 23.02.2016 v areáli pracoviska žalovaného v 1. rade je pracovný úraz a za škodu ním vzniknutú zodpovedajú v plnom rozsahu žalovaní v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne. Žalobca zároveň žiadal žalovaných zaviazat' spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania. Žalobca v žalobe uviedol, že uzatvoril so žalovaným v 1. rade dňa 01.03.2010 pracovnú zmluvu na základe, ktorej u žalovaného v 1. rade vykonával činnosť skladového zamestnanca. Miestom výkonu práce boli dohodnuté všetky strediská žalovaného v 1. rade nachádzajúce sa na území SR v obci I., X., O.. Dňa 23.02.2016 nastúpil žalobca ako zvyčajne do zamestnania. O cca 17.45 hod v šatniach určených žalovaným v 1. rade ako zamestnávateľom na prezlečenie zamestnancov do pracovných úborov došlo k fyzickému útoku na osobu žalobcu zo strany žalovaného v 2. rade. V dôsledku útoku žalovaného v 2. rade na žalobcu mu bolo spôsobené ťažké ublíženie na zdraví s dobou liečenia od 24.02.2016 do 09.04.2016, teda v rozsahu 46 dní. Žalobca ďalej uviedol vo svojej žalobe, že ako zamestnanec žalovaného v 1. rade sa pripravoval na plnenie svojich pracovných úloh v priestoroch na to určených zamestnávateľom. V týchto priestoroch došlo nezávisle od vôle žalobcu krátkodobým náhlým a násilným pôsobením vonkajších vplyvov zo strany zamestnanca žalovaného v 1. rade, konkrétne žalovaného v 2. rade k ublíženiu na zdraví s dobou liečenia 46 dní. Žalobca doručil žalovanému v 1. rade oznámenie o dočasnej práceneschopnosti dňa 04.03.2016, v ktorom bol ako dôvod dočasnej práceneschopnosti uvedený pracovný úraz. Na toto oznámenie žalovaný v 1. rade ako zamestnávateľ reagoval listom zo dňa 07.03.2016, v ktorom nárok žalobcu z pracovného úrazu neuznal a teda žalovaný v 1. rade odmieta prijať zodpovednosť za úraz žalobcu. Žalovaný v 1. rade pri tom svoje tvrdenia zdôvodňoval tým, že úraz nebol spôsobený pri výkone pracovných činností, ďalej že úraz nebol spôsobený v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh a tiež že k úrazu došlo pred začiatkom pracovnej doby. Žalobca sa s takýmito argumentmi žalovaného v 1. rade nestotožňuje. K pracovnému úrazu totiž došlo po nástupe žalobcu do práce. Po príchode na pracovisko sa v zmysle platného vnútorného poriadku žalovaného v 1. rade išiel prezliecť do šatní do pracovného oblečenia, ktoré sú určené na tento účel a kde bol bez slov a varovania napadnutý iným zamestnancom žalovaného v 1. rade. Žalobca činnosť, ktorú vykonával v čase kedy mu bolo spôsobené ublíženie na zdraví považoval za činnosť, ktorá sa zaraďuje medzi činnosti vykonávané v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh zamestnanca, na koľko zamestnanec pri výkone svojej činnosti túto plní v pracovnom odevu na to určenom. Žalobca sa nestotožňuje ani s tvrdením žalovaného v 1. rade, že šatne určené zamestnávateľom na prezliekanie sa pred a po skončení pracovnej zmeny nepovažujú za pracovisko zamestnávateľa a teda, že úraz ktorý na takomto mieste vznikne pred samotným fyzickým vykonávaním pracovných úloh nie je pracovným úrazom. Žalobca poukázal aj na súdnu prax vychádzajúcu zo skutkového stavu, ktorá dospela k záveru, že v prípade ak je zamestnanecovi určený vchod do areálu, končí cesta do zamestnania u tohto vchodu a to bez ohľadu na to, kde sa vyznačuje príchod. Ak nie je vchod do areálu takto určený, je pracoviskom budova, v ktorej má zamestnanec plniť svoje pracovné úlohy, prípadne je umiestnený zamestnávateľ u ktorého je zamestnanec v pracovnom pomere. Žalobca sa pri tom ako zamestnanec v rámci interných pokynov a nariadení žalovaného v 1. rade pripravoval na výkon svojej pracovnej činnosti vo viaczmennej prevádzke žalovaného v 1. rade. Podľa jeho interných predpisov mal byť na výkon činnosti pripravený minimálne 10 minút pred faktickým vykonávaním svojej pracovnej činnosti a teda čas, ktorý zamestnanec strávi v šatni za účelom prípravy na výkon jeho náplne pracovnej činnosti je potrebné považovať za úkony súvisiace s pracovnou činnosťou, nakoľko pri týchto úkonoch sa riadia pokynmi zamestnávateľa. Žalobca ďalej uviedol, že si svoj nárok vyplývajúci za pracovného úrazu uplatnil u žalovaného v 1. rade a následne u Sociálnej poisťovne. Žalovaný v 1. rade ako zamestnávateľ ale odmietol uznať úraz ako pracovný a preto aj Sociálna poisťovňa odmieta poskytnúť plnenie z takejto udalosti. Preto bol zo strany Sociálnej poisťovne vyzvaný na podanie žaloby o určenie či došlo k pracovnému úrazu alebo nie. Žalobca uviedol, že v dôsledku úrazu na pracovisku žalovaného v 1. rade došlo k poškodeniu jeho zdravia, ktoré si vyžiadalo dĺžku liečby 46 dní a tiež aj k vzniku škody, ktorá pozostáva z: 1. bolestného, 2. sťaženého spoločenského uplatnenia, 3. straty zárobku počas práceneschopnosti, 4. náhrady straty (prípadnej) na zárobku po skončení práceneschopnosti.

9. Žalovaný v 1. rade sa k žalobe písomne vyjadril. Nepovažoval za sporné, že žalobca so žalovaným v 1. rade dňa 01.03.2010 uzatvoril pracovnú zmluvu, na základe ktorej vykonával u neho činnosti skladového zamestnanca. Miestom výkonu práce boli dohodnuté prevádzky žalovaného v 1. rade. Žalovaný v 1. rade poukázal na to, že príčinou vzniku poškodenia zdravia žalobcu bolo podľa dokumentácie v trestnom spise konanie žalovaného v 2. rade, ktoré spočívalo v útoku žalovaného v 2. rade na žalobcu, keď žalovaný v 2. rade päťou pravej ruky udrel žalobcu do ľavej dolnej časti tváre (spis Okresnej prokuratúry BA IV. č. k. 2Pv229/16/1104). Dôvodom konania žalovaného v 2. rade voči žalobcovi bolo predchádzajúce konanie žalobcu vo vzťahu k bývalej priateľke žalovaného v 2. rade. Žalovaný v 1. rade nárok uplatňovaný žalobcom považoval za neoprávnený s tým, že má za to, že poškodenie zdravia, ktoré sa udialo žalobcovi nie je pracovným úrazom podľa ust. § 195 a nasl. Zák. č. 311/2001 Z. z. - Zákonníka práce (ďalej len "Zák. práce"). Žalobcovi voči žalovanému v 1. rade tak nevznikol akýkoľvek nárok na náhradu škody. Žalovaný v 1. rade poukázal na ust. § 195 ods. 1, 2 Zák. práce. Ďalej tiež poukázal na ustálenú právnu prax, keď otázku priamej súvislosti utrpeného úrazu s plnením pracovných povinností je treba posudzovať z hľadiska miestneho, časového a vecného, teda či je možné k takejto súvislosti dospieť vzhľadom ku vzťahu činnosti, pri ktorej k úrazu došlo, k plneniu povinností, ktoré pre zamestnanca vyplývajú z pracovného pomeru (rozsudok NS ČR sp. zn. 21Cdo/2507/2000 zo dňa 20.11.2001). Z ohľadom na závery citovaného rozsudku NS ČR, je zrejmé, že o pracovnom úraze a najmä zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz voči zamestnancovi je možné hovoriť vtedy, ak sú kumulatívne naplnené všetky tri súvislosti vzniku pracovného úrazu a to miestna, časová a vecná. Miestnou súvislosťou je teda to, že ku vzniku škody (poškodeniu zdravia) u žalobcu došlo na pracovisku zamestnávateľa. Časovou súvislosťou je následne to, že k vzniku škody, poškodeniu zdravia došlo počas pracovnej činnosti žalobcu t.j. počas pracovnej doby, alebo v súvislosti s plnením pracovných úloh. Pri posúdení či je daná vecná súvislosť je potrebné skúmať vnútorný účelový vzťah činnosti žalobcu, pri ktorom došlo k úrazu k výkonu pracovnej povinnosti podľa pracovnej zmluvy. Podľa žalovaného v 1. rade k poškodeniu zdravia žalobcu nedošlo na pracovisku žalovaného v 1. rade ako zamestnávateľa, na ktorom mal žalobca vykonávať pracovné činnosti podľa pracovnej zmluvy. Nie je totiž sporné, že k poškodeniu zdravia došlo v šatni určenej na prezliekanie. Predmetom pracovnej činnosti žalobcu pre žalovaného v 1. rade boli skladové činnosti a skladové činnosti sú vykonávané v skladových priestoroch žalovaného v 1. rade. Takýmto skladovým priestorom celkom určite nie je šatňa v priestoroch žalovaného v 1. rade a podľa jeho názoru je jednoznačné, že k poškodeniu zdravia žalobcu došlo mimo pracoviska žalobcu určeného mu žalovaným v 1. rade pracovnej zmluve ako miesto, kde má žalobca povinnosť vykonávať svoje pracovné činnosti. Žalovaný v 1. rade v súvislosti s časovým hľadiskom uviedol, že v deň keď k poškodeniu zdravia žalobcu došlo t.j. dňa 23.02.2016 podľa dochádzkového systému žalovaného v 1. rade situovaného na pracovisku žalovaného v 1. rade nebol žalobca vôbec nahlásený technickými prostriedkami pridelenými každému zamestnancovi - čipovou kartou ako prítomný na pracovisku. Z toho potom vyplýva, že žalobca v čase vzniku poškodenia zdravia nevykonával žiadne pracovné činnosti pre žalovaného v 1. rade, pričom sa nejednalo ani len o činnosti, ktoré sú potrebné k výkonu pracovnej činnosti. Zároveň žalobcovi poškodenie zdravia nevzniklo pri plnení pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s ním. Svedčí o tom ten fakt, že sám žalobca vo svojom vyjadrení sám potvrdzuje túto skutočnosť, keď potvrdil, že sa šiel prezliecť do pracovného odevu, teda ešte len bol na ceste sa prezliecť, t.j. ešte sa v danom čase neprezliekal. Fyzický konflikt, bitku so spolupracovníkom podľa žalovaného v 1. rade celkom zrejme nemožno považovať za úkony bežné počas práce ani potrebné pred začiatkom práce, ani potrebné po skončení práce ak nie sú potrebné pre plnenie pracovných úloh. Fyzická prítomnosť zamestnanca v priestoroch zamestnávateľa ešte nie je predpokladom pre vznik pracovného úrazu, ak dôjde k poškodeniu zdravia zamestnanca, nakoľko pracovným úrazom nie je každý úraz, ktorý sa stane v priestoroch zamestnávateľa, ale len ten, ktorý vznikne pri plnení pracovných úloh, alebo priamej súvislosti s ním. Fyzický konflikt žalobcu - bitka z dôvodu výhradne súkromných záležitostí so žalovaným v 2. rade vyvolaných zhodou okolností v priestoroch žalovaného v 1. rade, avšak nie na pracovisku nespĺňa podmienky pracovného úrazu, nejedná sa totiž o činnosti, ktoré by mal žalobca dané v popise pracovnej pozície v zmysle ust. § 43 ods. 1 písm. a) Zák. práce a ani ktoré by žalobca vykonával na príkaz žalovaného v 1. rade. Vzhľadom na absenciu miestnej, časovej a vecnej súvislosti s poškodením zdravia žalobcu sa podľa názoru žalovaného v 1. rade nemôže jednať o pracovný úraz žalobcu a o zodpovednosť žalovaného v 1. rade za takýto úraz. Poškodenie zdravia žalobcu považuje žalovaný v 1. rade za iný úraz, ktorý žalobcovi vznikol a nie o pracovný úraz tak, ako je definovaný Zák. práce a príslušnou relevantnou a ustálenou právnu praxou.

10. Žalovaný 1/ zopakoval, že nárok uplatňovaný žalobcom v žalobe považuje vo vzťahu k žalovanému 1/ za neoprávnený s tým, že žalovaný 1/ má za to, že poškodenie zdravia, ktoré sa udialo žalobcovi nie

je pracovným úrazom podľa ust. § 195 a nasl. zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce a žalobcovi voči žalovanému 1/ nevznikol akýkoľvek nárok na náhradu škody. Opätovne poukázal na ust. § 195 ods. 1, 2 Zákonníka práce. Argumentoval, že podľa ustálenej právnej praxe otázku priamej súvislosti utrpeného úrazu s plnením pracovných povinností je treba posudzovať z hľadiska miestneho, časového a vecného, teda či je možné k takejto súvislosti dospieť vzhľadom ku vzťahu činnosti, pri ktorej k úrazu došlo, k plneniu povinností, ktoré pre zamestnanca vyplývajú z pracovného pomeru (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn.: 21 Cdo 2507/2000 zo dňa 20.11.2001). S ohľadom na citovaný rozsudok NS ČR je zrejmé, že o pracovnom úraze a najmä zodpovednosti zamestnávateľa, v danom prípade žalovaného 1/, za pracovný úraz voči zamestnancovi (žalobcovi) je možné hovoriť vtedy, ak sú kumulatívne naplnené všetky tri súvislosti vzniku pracovného úrazu, a to miestna, časová a vecná. V prvom rade k miestnemu hľadisku uviedol, že k poškodeniu zdravia nedošlo na pracovisku žalovaného 1/ ako zamestnávateľa, na ktorom mal žalobcu vykonávať pracovné činnosti podľa pracovnej zmluvy. Nie je sporné, že k poškodeniu zdravia podľa vyjadrení samotného žalobcu došlo v šatni určenej na prezliekanie. Ako je zrejmé aj z pracovnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným 1/predmetom pracovnej činnosti žalobcu pre žalovaného 1/ boli skladového činnosti. Skladové činnosti sú vykonávané v skladových priestoroch žalovaného 1/. Takýmto skladovým priestorom celkom určite nie je šatňa v priestoroch žalovaného 1/. Z uvádzaného jednoznačne vyplýva, že k poškodeniu zdravia žalobcu došlo mimo pracoviska žalobcu, určeného mu žalovaným 1/ v pracovnej zmluve ako miesto, kde má žalobca povinnosť vykonávať svoje pracovné činnosti. V súvislosti s časovým hľadiskom uviedol, že v daný deň, keď k poškodeniu zdravia žalobcu došlo, t.j. dňa 23.02.2016 podľa dochádzkového systému žalovaného 1/ situovaného na pracovisku žalovaného 1/ nebol žalobca vôbec nahlásený (technickými prostriedkami pridelenými každému zamestnancovi - čipová karta) ako prítomný na pracovisku. Z uvedeného vyplýva, že žalobca v čase vzniku poškodenia zdravia (ako aj v daný deň) nevykonával žiadne pracovné činnosti pre žalovaného 1/ pričom sa nejednalo ani o len o činnosti, ktoré sú potrebné k výkonu pracovnej činnosti. Žalobcovi poškodenie zdravia nevzniklo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním o čom svedčí aj ten fakt, že žalobca sám vo svojom vyjadrení doručenom žalovanému 1/ túto skutočnosť potvrdil, keď uviedol, že sa išiel prezliecť (teda ešte sa nezačal prezliekať, bol len na ceste sa prezliecť) do pracovného odevu, teda ešte len bol na ceste sa prezliecť, t.j. ešte sa v danom čase neprezliekal. Obe vyššie uvádzané okolnosti, najmä však neprítomnosť žalobcu na pracovisku u žalovaného 1/ dňa 23.02.2016 potvrdená dochádzkovým systémom celkom jednoznačne potvrdzujú fakt, že žalobca v čase vzniku poškodenia zdravia nevykonával pre žalovaného 1/ pracovné úlohy alebo iné úlohy v priamej súvislosti s pracovnými úlohami. Za vecnú súvislosť sa považuje tá skutočnosť, že k poškodeniu zdravia žalobcu nedošlo v zmysle ust. § 220 ani § 195 ods. 2 Zákonníka práce, t.j. poškodenie zdravia žalobcu nenastalo pri plnení pracovných úloh ani v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh. Činnosti - fyzický konflikt/bitka so spolupracovníkom sa celkom zrejme nepovažujú ani za úkony počas práce bežné, ani potrebné pred začiatkom práce, ani potrebné po skončení práce, a ani nie sú potrebné pre plnenie pracovných úloh. Nie je v žiadnom prípade preukázaná vecná súvislosť medzi poškodením zdravia žalobcu a plnením jeho pracovných úloh, resp. úkonov v súvislosti s ich plnením. Jednalo sa o výhradne súkromnú záležitosť medzi dvoma súkromnými osobami, ktorá sa v žiadnom prípade akýmkoľvek spôsobom nedotýkala žalovaného 1/ tak miestne, časovo ako aj vecne, a to ani len okrajovo alebo v náznakoch. Vzhľadom na absenciu miestnej, časovej a vecnej súvislosti s poškodením zdravia žalobcu sa nemôže jednať o pracovný úraz žalobcu a zodpovednosť žalovaného 1/ za takýto úraz. Uvedené poškodenie zdravia žalobcu považoval za iný úraz, ktorý žalobcovi vznikol, a nie o pracovný úraz tak, ako je definovaný zákonom a príslušnou relevantnou a ustálenou právnou praxou. V prípade, ak by mal súd za to, že sa jedná o pracovný úraz, je s ohľadom na všetky okolnosti vzniku pracovného úrazu, nutné skúmať a posudzovať aj samotný rozsah zodpovednosti žalovaného 1/ za prípadný pracovný úraz. Poukázal na § 196 Zákonníka práce. S ohľadom na spôsob vzniku poškodenia zdravia u žalobcu mal za to, že príčinou poškodenia zdravia bolo, že (§ 196 ods. 1 písm. a)) žalobca svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali, resp. že (§ 196 ods. 1 písm. a) a c)) žalobcovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa tak, že je zrejmé, že hoci neporušil právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo osobitné predpisy, konal ľahkomyselné a musel si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti vedomý, že si môže privodiť ujmu na zdraví. Je teda zrejmé, že fyzická potýčka/inzultácia žalobcu s iným spoluzamestnancom - žalovaným 2/, ktorej následkom bol vznik poškodenia zdravia u žalobcu, je konaním, ktoré je jednoznačne porušením právnych predpisov na zaistenie BOZP, resp. prinajmenšom sa jedná o ľahkomyselné konanie žalobcu,

ktoré mu spôsobilo poškodenie zdravia. Je predsa právne aj logicky nemysliteľné, aby zamestnávateľ znášal zodpovednosť za poškodenia zdravia zamestnanca (pracovný úraz), ktorý sa pobije s iným zamestnancom. Jednalo sa v danom prípade o svojvoľné a zamestnávateľom absolútne netolerujúce konanie, ktoré je v rozpore so všetkými predpismi žalovaného 1/ na zaistenie BOZP a kódexom správania zamestnancov a taktiež aj o hrubé porušenie pracovnej disciplíny.

11. K žalobe sa písomne vyjadril aj intervenient v konaní na strane žalovaného v 1. rade. Poukázal na to, že niektoré skutočnosti medzi stranami nie sú sporné. Sporné je však to, či úraz žalobcu je úrazom pracovným v zmysle príslušných ust. Zák. práce, keď žalobca tvrdí, že daný úraz je pracovný a žalovaný v 1. rade trvá na tom, že úraz žalobcu nie je úrazom pracovným. Podľa stanoviska intervenienta nie každý úraz, ktorý zamestnanec utrpí na pracovisku je úrazom pracovným. Uviedol ďalej, že aplikačná prax za výkon pracovných úloh považuje činnosti uvádzané jednak v Zákonníku práce a aj v Zákone č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Poukázal pri tom na ust. § 8 ods. 1 písm. a), § 8 ods. 4 a § 8 ods. 5 písm. a) Zák. č. 461/2003 Z. z. Intervenient sa stotožnil v plnom rozsahu s argumentáciou žalovaného v 1. rade, ktorý tvrdí, že žalobca nepreukázal, že by úraz, ktorý utrpel napĺňal kritéria ustanovené § 195 ods. 2 Zák. práce a § 8 ods. 1 písm. a) Zák. č. 461/2003 Z. z. Intervenient ďalej konštatoval, že k pracovnému úrazu zamestnanca môže dôjsť pri plnení pracovných úloh a ako z obsahu spisu a priebehu úrazového deja vyplýva, k úrazu žalobcu dňa 23.02.2016 nedošlo v čase, keď žalobca plnil pracovné úlohy. Intervenient považoval túto skutočnosť za nespornú. Uviedol aj druhú situáciu, kedy môže dôjsť k pracovnému úrazu zamestnanca a to vtedy, že k úrazu dôjde pri úkone, ktorý je v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh. Intervenient v tejto súvislosti spochybňoval argumentáciu žalobcu, keď dôvodnosť svojej žaloby podporil aj rozhodnutiami R11/1976 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoPr/4/2016. Tieto rozhodnutia sa totiž výslovne vzťahujú iba na prípad, kedy k úrazu zamestnanca došlo výslovne pri plnení pracovných úloh. Žalobca pri tom tvrdí, že obdobne je to aj pri úkonoch v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, čo však citované rozhodnutie neuvádza. Intervenient odkazuje ďalej aj na vyjadrenie samotného žalobcu v konaní, keď uviedol, že k úrazu došlo v šatni žalovaného v 1. rade, keď sa išiel prezliecť do pracovného odevu. Žalobca tak celý svoj pobyt v šatni zjavne považuje za úkon v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh. Intervenient súhlasne so žalovaným v 1. rade trvá na tom, že pobyt v šatni žalobcu nie je možné stotožňovať s úkonom v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh. Žalobca v čase úrazu nevykonával úkon prezliekania sa do pracovného odevu, teda nevykonával úkon v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh. Išlo pri tom o konflikt zamestnancov zo súkromných dôvodov, teda z dôvodu iného ako pre plnenie pracovných úloh.

12. Písomným podaním zo dňa 27.04.2020 zobral žalobca žalobu voči žalovanému 2/- škodcovi späť a žiadal rozhodnúť tak, že súd určí, že žalobca utrpel u žalovaného dňa 23.02.2016 pracovný úraz, za ktorý zodpovedá žalovaný.

13. Podľa § 195 ods. 1 Zákonníka práce, ak u zamestnanca došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním k poškodeniu zdravia alebo k jeho smrti úrazom (pracovný úraz), zodpovedá za škodu tým vzniknutú zamestnávateľ, u ktorého bol zamestnanec v čase pracovného úrazu v pracovnom pomere.

14. Podľa § 195 ods. 2 Zákonníka práce, pracovný úraz je poškodenie zdravia, ktoré bolo zamestnancovi spôsobené pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním nezávisle od jeho vôle krátkodobým, náhlym a násilným pôsobením vonkajších vplyvov.

15. Podľa § 220 ods. 2 Zákonníka práce, v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh sú úkony potrebné na výkon práce a úkony počas práce zvyčajné alebo potrebné pred začiatkom práce alebo po jej skončení. Takými úkonmi nie je cesta do zamestnania a späť, stravovanie, ošetrovanie alebo vyšetrenie v zdravotníckom zariadení, ani cesta na ne a späť. Vyšetrenie v zdravotníckom zariadení vykonávané na príkaz zamestnávateľa alebo ošetrovanie pri prvej pomoci a cesta na ne a späť sú úkony v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh.

16. V preskúmvanej veci bolo zo skutkového hľadiska zistené, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 01.03.2010 pracovnú zmluvu, na základe ktorej vykonával činnosť skladového zamestnanca. Miestom výkonu práce boli dohodnuté všetky strediská žalovaného nachádzajúce sa na území SR v obciach I., X., O.. Dňa 23.02.2016 žalobca nastúpil do zamestnania. V čase o cca 17.45 hod. v šatniach žalovaného určených na prezliečenie zamestnancov do pracovných úborov došlo k fyzickému útoku na žalobcu zo

strany zamestnanca L. O.. V dôsledku tohto útoku na žalobcu mu bolo spôsobené ťažké ublíženie na zdraví s dobou liečenia 46 dní. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo ustálil, že ako žalobca prišiel k svojej skrinke v šatni, položil si tašku na lavičku, pristúpil k nemu L. O. a päšťou pravej ruky ho udrel do tváre. Dovodil, že žalobca síce bol v šatni žalovaného, avšak iba prišiel do tohto priestoru, nezačal sa ešte prezliekať. Mal za to, že úkony potrebné pred výkonom práce sú iste aj úkony spojené s prezlečením zamestnanca, avšak v danom prípade dospel k záveru, že takúto činnosť žalobca ešte nevykonával, iba sa dostavil na pracovisko. Nevykonával teda úkon v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, a preto teda nejde o pracovnú úraz. Mal jednoznačne preukázané, že úraz a škodu žalobcovi spôsobil L. O..

17. V zmysle § 220 ods. 2 Zákonníka práce považujú sa za úkony v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh aj úkony potrebné pred začiatkom práce a týmto úkonom sú nepochybne aj úkony spojené s prezlečením sa zamestnanca do pracovného odevu pred nástupom na pracovnú zmenu. Súd prvej inštancie vyložil uvedené ustanovenie príliš reštriktívne, keď považoval za úkon v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh len samotný akt prezliekania sa. Žalobca v podanom odvolaní dôvodne namieta, že takýto výklad je príliš striktný a formalistický.

18. Žalobca vošiel do šatne určenej žalovaným ako zamestnávateľom na prezliekanie do pracovného odevu pred začiatkom pracovnej zmeny, zložil a odložil si tašku na lavičku a pristúpil k svojej skrinke. V momente, kedy bol napadnutý iným zamestnancom, plnil pokyny žalovaného ako svojho zamestnávateľa prezliecť sa pred nástupom na zmenu do pracovného odevu a tento jediný zámer sledoval, keď sa riadne dostavil do šatne, odložil si tašku a pristúpil ku svojej šatňovej skrinke.

19. Prezlečenie do pracovného odevu bolo nevyhnutné z hľadiska povahy jeho pracovnej činnosti a vyžadované od neho žalovaným ako zamestnávateľom, úkony vykonával pred zmenou začínajúcou sa o 18.00 hod., ktorú mal v ten deň nariadenú. Žalobca tak dôvodne argumentuje v podanom odvolaní, že v momente útoku vykonával úkony súvisiace s prezliekaním, keď vošiel do šatne, zložil a odložil si tašku na lavičku a prišiel k svojej skrinke s úmyslom sa prezliecť. Vykonával úkony so zámerom prezlečenia sa a uposlúchnutia pokynu žalovaného byť pred nástupom na zmenu riadne prezlečený do pracovného odevu. Do šatne prišiel jedine za týmto účelom. V danom prípade nešlo o vzájomný konflikt či o bitku zamestnancov, ale o jednostranný útok, na ktorý žalobca nedal nijaký reálny objektívny podnet v priestoroch žalovaného. Intervenient v tejto súvislosti nedôvodne namieta, že žalobca dal podnet na takýto útok. Dostavenie sa do šatne so zámerom prezlečenia do pracovného odevu bola činnosť žalobcu nevyhnutne vyžadovaná povahou práce a pokynmi žalovaného ako zamestnávateľa, súvisela s prezliekaním sa do pracovného odevu, bola vykonávaná v priestoroch, kde sa už bol žalobca povinný riadiť pokynmi žalovaného a bola objektívne vykonávaná v prospech žalovaného ako zamestnávateľa. Žalobca sa v tomto smere svojím konaním nedopustil žiadneho excesu.

20. Podľa § 196 ods. 1, 2,3, 5 Zákonníka práce, zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti celkom, ak preukáže, že jedinou príčinou škody bola skutočnosť, že

- a) škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali, alebo
- b) škodu si spôsobil postihnutý zamestnanec pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok a zamestnávateľ nemohol škodu zabrániť.

Zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti sčasti, ak preukáže, že

- a) postihnutý zamestnanec porušil svojím zavinením právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený, a že toto porušenie bolo jednou z príčin škody,
- b) jednou z príčin škody bolo, že zamestnanec bol pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok,
- c) zamestnancovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa tak, že je zrejmé, že hoci neporušil právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo osobitné predpisy, konal ľahkomyselne a musel si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti vedomý, že si môže privodiť ujmu na zdraví.

Ak sa zamestnávateľ zbaví zodpovednosti sčasti, určí sa časť škody, za ktorú zodpovedá zamestnanec, podľa miery jeho zavinenia. V prípade uvedenom v odseku 2 písm.c) sa zamestnancovi uhradí aspoň jedna tretina škody.

Za ľahkomyseľné konanie podľa odseku 2 písm.c) nemožno považovať bežnú neopatrnosť a konanie vyplývajúce z rizika práce.

21. Žalovaný tvrdil, že fyzická potýčka/inzultácia žalobcu s iným spoluzamestnancom, ktorej následkom bol vznik poškodenia zdravia u žalobcu, je konaním, ktoré je jednoznačne porušením právnych predpisov na zaistenie BOZP, resp. prinajmenšom sa jedná o ľahkomyseľné konanie žalobcu, ktoré mu spôsobilo poškodenie zdravia.

22. Pokiaľ žalovaný a intervenient namietali, že žalobca mal porušiť predpisy týkajúce sa BOZP, tieto skutočnosti v konaní nepreukázali a v tomto smere ich námietky zostali len v rovine ich tvrdení. Neuvedli, aký konkrétny predpis alebo pokyn mal byť žalobcom porušený, či bola zo strany žalovaného zabezpečená ich znalosť a vyžadované ich dodržiavanie a kontrola. Všeobecný odkaz na ich porušenie nepostačuje pre zbavenie sa zodpovednosti za škodu.

23. Rovnako bolo povinnosťou žalovaného v konaní preukázať pre svoju čiastočnú liberáciu, že žalobca si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa, konal ľahkomyseľne, že existuje príčinná súvislosť medzi konaním žalobcu a vznikom ujmy na zdraví, existuje zavinenie žalobcu.

24. Zákonník práce nedefinuje, aké konanie sa považuje za ľahkomyseľné, možno však povedať, že ide o také konanie, ktoré nevyžaduje, aby zamestnanec porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo osobitné predpisy, ale vymyká sa obvyklému spôsobu správania sa v danej situácii a je zapríčinené tým, že zamestnanec pri svojom konaní neprihliada na svoju kvalifikáciu a skúsenosti, z ktorej je možné objektívne očakávať, že zamestnanec vie, kedy si môže spôsobiť ujmu na zdraví, a že sa takému konaniu vyhne. Inými slovami, zamestnanec koná ľahkomyseľne, keď s ohľadom na jeho vedomosti a skúsenosti neodôvodnene riskuje, že si svojím konaním zapríčiní ujmu na zdraví, pričom konanie zamestnanca samo osebe nemusí byť porušením predpisov a pokynov o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci. Pri posudzovaní ľahkomyseľnosti konkrétneho konania sa berie ohľad na konkrétnu časovú a miestnu situáciu, pri ktorej zamestnanec vedome podstupuje riziko ohrozujúce jeho zdravie. Vzhľadom na tieto objektívne okolnosti sa potom určí, či konkrétne konanie zamestnanca bolo neobvyklé. V ľahkomyseľnom konaní zamestnanca je viditeľná aj subjektívna stránka, t.j. zavinenie, ktoré musí dosahovať minimálne stupeň nedbanlivostného zavinenia, keď z odborných vedomostí a skúseností zamestnanec vie, alebo musí vedieť, že svojím konaním si môže privodiť ujmu na zdraví a bez primeraných dôvodov sa spolieha na to, že jeho konanie zostane bez následkov. Ľahkomyseľné konanie sa považuje za druh kvalifikovanej nedbanlivosti bez ohľadu na to, či je vedomou, alebo nevedomou nedbanlivosťou. Zamestnávateľ je zaťažovaný dôkazným bremenom preukázať, že u postihnutého zamestnanca išlo o ľahkomyseľné počínanie si, a teda že u neho bolo možné objektívne očakávať určité vedomosti a zručnosti s ohľadom na dosiahnutú kvalifikáciu a skúsenosti.

25. V danej veci bolo nesporné, že došlo k poškodeniu zdravia žalobcu úderom päťou do tváre iným zamestnancom. Ako bolo vyššie uvedené, v konaní bolo nepochybne ustálené, že išlo o jednostranné napadnutie, nezávislé od vôle žalobcu, a preto nebolo vôbec možné uvažovať o zavinenom podiele žalobcu na poškodení jeho zdravia, čo logicky vylučuje pričítanie mu zodpovednosti za ľahkomyseľné konanie. Žalobca žiadnym svojím správaním nevyprovokoval útočníka k násilnému konaniu, nedal žiaden podnet k útoku. Napadnutý bol bez slova a predchádzajúceho upozornenia. V danom prípade nešlo o vzájomný konflikt, či bitku ako sa to snaží prezentovať žalovaný; zo strany žalobcu v tomto smere nedošlo k žiadnemu exesu, ktorý by mu bolo možné klásť za vinu.

26. Žalobca si pri tom ako vykonával úkony súvisiace s prezliekaním nepočínal spôsobom, pri ktorom by vedome podstupoval riziko hroziaceho poškodenia na zdraví a v rozpore s obvyklým spôsobom správania. Nešlo o hazardérstvo alebo nebezpečné riskovanie, ktoré je v rozpore s obvyklým spôsobom správania. Žalobca nijako riziku napadnutia nemohol predísť, nemohol ho nijako predvídať či zabrániť mu. Žalobca si nebol a nemohol byť nijako vedomý, že dostavením sa do šatne za účelom prezliekania sa do pracovného odevu podstupuje riziko hroziaceho poškodenia na zdraví. Nebol a ani nemohol si byť

vedomý, že v šatni v súvislosti s prezliekaním môže utrpieť úraz. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia, že prinajmenšom žalobcovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa tak, že konal ľahkomyselne a musel si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti vedomý, že si môže privodiť ujmu na zdraví.

27. S ohľadom na uvedené odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že v danom prípade utrpel žalobca dňa 23.02.2016 pracovný úraz, za ktorý v celom rozsahu zodpovedá žalovaný. Odvolací súd tak posúdil námietky žalobcu uvádzané v podanom odvolaní ako dôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 C.s.p. tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel.

28. Pri zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolacím súdom a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí, ktorým sa konania končí, opäť o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, a to vrátane nároku na náhradu trov dovolacieho konania. Tento nárok bude tvoriť jeden celok, a preto v takomto prípade bude odvolací súd rozhodovať jedným výrokom ("žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu"). Z uvedeného je zrejmé, že dovolací súd vo výroku svojho zrušujúceho uznesenia nerozhoduje o nároku na náhradu trov dovolacieho konania, uvedie iba v odôvodnení svojho rozhodnutia odkaz na § 453 ods. 3 CSP. Toto platí tiež v prípade, ak súčasne dovolací súd zruší aj rozhodnutie súdu prvej inštancie. V takom prípade rozhodne o nároku na náhradu trov celého doterajšieho konania (prvej inštancie, odvolacieho konania, ako aj dovolacieho konania) opätovne súd prvej inštancie v jednom výroku ("žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania, odvolacieho konania a dovolacieho konania v plnom rozsahu"). Po právoplatnosti veci opätovne bude o výške trov celého konania rozhodovať súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP. V prípade, že dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie a zastaví konanie, prípadne postúpi vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (450 CSP), rozhodne samostatnými výrokmi o nároku na náhradu trov konania v konaní pred súdom prvej inštancie, v odvolacom konaní, ako aj o nároku na náhradu trov v konaní dovolacom. Aj v tomto prípade po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu o výške trov rozhodne vyšší súdny úradník na súde prvej inštancie (pozri komentár k § 262 ods. 2 CSP) (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1445).

29. O nároku na náhradu trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal; so zreteľom na vyššie uvedené; náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je

prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).